

TES+VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXV. évfolyam 11. szám

2015. november

Hálaadással ujjongjunk előre! „Örvendezz Istenednek, az Úrnak színe előtt fiaddal és leányoddal...”

5 Móz 16,11

A Biblia szerint Isten azt akarja, hogy az ember örüljön. Isten áldásainak gazdagságával meg is teremtette ennek az okát. Az baj viszont, hogy elvesztettük az érzékünket, amivel felfedezhetnénk, hogy milyen sok mindennek örülhetünk. Ezért kapunk parancsot Igénkben: találd meg azt az örömet, amit Isten adott neked és a hozzád tartozóknak. Csüggedésre, szomorúságra, kétségbeesésre nagyon könnyen találunk okot, ezért szükséges a parancs, hogy örvendezzünk annak a jónak, amit Istenünk adott.

A fenti felszólítás akkor hangzott el, amikor Izrael népe túl volt a pusztai vándorlason, az egyiptomi fogságon. Nem tudtak örülni? Tudjuk a Szentírásból, hogy megszépült a viszontagságos múlt, és visszasírták az egyiptomi hagymát, húsos fazekakat, s elfelejtették a megölt csecsemőket, a korbácsokat, a felemelt munkanormát, amelyet szüleik szenvedtek meg. Voltak, akik megpróbáltak berendezkedni, voltak elégedetlenkedők: „Csak ennyit adott az Úr?” Kártevők is pusztítanak, aszály is súlyt. Mások elfelejtették, hogy az Úr adta kezükbe a földet. Büszkeségük nem engedte látni a hála és öröm okait. Voltak, akik féltek attól, hogy

a legyőzött, elűzött népek visszajönnek, pedig Isten nekik ígérte az országot.

Természetesnek tartjuk az élet dolgait, jó, hogy az Isten mindent megad, ez jól van kitalálva. Csak éppen annak az öröme marad ki az életből, hogy felfedezzük Isten ajándékait. Nincs érzékünk jól látni az életet.

Egy érettségi találkozóról hallottam, ahol a volt diáktársak beszámoltak életükről. Érettségi után felvettek egyetemre, tanultam, lett munkahelyem – sorolja az egyik. Külföldi tanulmányút, házasság, gyerekek, akik már nagyocskák. Nagy áldozatokkal összehoztunk egy lakást, igazából jól vagyunk. Van kocsink is, egy BMW. Megvan minden, de mennyi csalódás, betegség, megaláztatás, és még mi minden! Igazából nincs minnek örülni.

Megszólalt egy másik. Hasonló dolgokat mondott: tanulás, munkahely, házasság, gyerekek, gondok és örömök velük. Véletlenül kiderül, hogy az egyik gyermek gyógyíthatatlan beteg. Megemlítette, hogy milyen sok mindenre tanította meg őket ez a beteg gyermek. A többiek megtanulták, hogy egymásért élünk a világon, nem magunkért. „Van még egy Suzukink is, de jó, hogy megy, mert a nagyszülők éppen most robbantak le, és gyakran visszük őket orvoshoz. Olyan jó az Isten!” – fejezi be mondanivalóját.

Két ember, az egyik nem találja meg örömét, eszébe sem jut, hogy Isten adta

mindenét. A másik gondok, nehézségek között is örülni tud, és azt mondja: „Olyan jó az Isten!” A különbség: az egyik a teljes valóságot látja a világban, látja a láthatatlant is, ami ugyancsak valóságos. Látja Isten jelenlétét, aki kezében tartja az eseményeket, hatalmasan munkálkodik, a benne bízókat szilárdan tartja kezében és nagyon szereti őket. A másik szemléletéből ez mind hiányzik, egy Isten nélküli világban él, pedig ott is jelen van Isten, csak nem érzékeli. Vagy nem is akarja?

Milyen akadály van annak, hogy valaki meglássa Istent, minden jó adományozóját, aki jót készít nekünk, és örömet is találjon benne? A sok akadályból néhányat említek:

- *A lelki vakság*, ami mindnyájunk tulajdonsága lett a bűneset óta. Az Isten elleni lázadás következménye, hogy megromlottak érzékszerveink. Nem merünk bízni Istenben, mert nem érzékeljük a teljes valóságát. Adjon meg mindent, de közösségre nem lépünk vele, ajándékát csak adja, aztán nincs rá szükség.
- *Vannak mártírok*, akik szeretik sajnálni és sajnáltatni magukat. Szenvedni akarnak, másokat vádolnak és irigyelnek, úgy állnak másokon bosszút, hogy nem hajlandók örülni. Ők hátrányt szenvedtek, nem szeretik őket eléggé. Isten pedig megvont tőlük valamit, és akármilyen más kapnak, nem hajlandók örülni.
- *Emberi gőg*: mindent saját teljesítményének, bölcsességének, körültekintésének, jó emberi kapcsolatainak, munkabírásiának köszönhet. Nincs szüksége segítségre, maga is boldogul, és lenézi azokat, akik gyengék lévén mások segítségére szorúlnak. Minek örülné, ha kifáradt a sok munkában, nehéz az élet, mindenért meg kell küzdeni!

A kioldódás ezekből az Isten előtti megalázkodás. Ha valaki kész felismerni és

beismerni, hogy ezek az akadályok az Istentől való elszakadásnak, a bűnnek a következményei, ennyire megromlott a lelkünk, akkor lesz kész elfogadni Istentől mindazt, amit ő adott és örömet talál benne.

Öröm azt látni, ha egy ember előtt felragyog, hogy Isten szeret engem! Jézusban jelent meg ez a szeretet, Aki önmagát adta értem. Amikor meggyőződéssé válik, hogy senkiben nincsen nagyobb szeretet annál, mintha életét adja a barátaiért, és Jézus barátjának tekint, ezért adta életét értem. Így Isten gyermeke lehetek, hozzátartozom nagy családjához. Feladatokat adott, a mennyben pedig helyet készített. Vannak nehézségeim, csalódásaim, betegség és gyász is rám talált, de látom azt a sok jót, amit Isten adott, és ennek nagyon tudok örülni. Azt is tudom már, hogy akik Istent szeretik, azoknak tényleg minden javukra szolgál. A legfőbb jót Jézus Krisztusban kaptuk – Istennek legyen hála az Ő kimondhatatlan ajándékáért!

Kiss Emil

HÁLA MINDENÉRT

Adjatok hálát
ne csak a boldogságért,
azért is, ami rejtélyes és nehéz
életemben:
betegségért és szenvedésért,
Krisztusért viselt üldöztetésért!
Mindenben hálát adjatok!
Ma azért, amit máig kaptatok!
Egymásért!
S hogy Isten igéje,
akarata mindvégig tietek!
Hálások legyetek!
Hogy egykor, ha utatok véget ért,
elmondhassátok boldogan:
Igen, hála Istennek, mindenért!

Dietrich Bonhoeffer

Innen – onnan

A NAGYSZÍVŰ ÖREG

A történet egy idős gazdáról szól, aki kukoricatermesztéssel foglalkozott, mégpedig minőségi kultúra előállításával. Minden évben el is nyerte az első díjat a faluban a legjobb kukoricájával. Egy nap egy újságíró látogatását fogadta, aki egy interjút szeretett volna készíteni vele.

A fiatal újságíró rájött, hogy az idős mezőgazdász szokott adni a jó minőségű kukoricaszemekből a szomszédjainak is, hogy azok is vessenek belőle.

- Miért ad falusi feleinek az ön magas minőségű szemeiből, tudván azt, hogy ők is jelentkezni fognak a versenyre? Gyakorlatilag vetélytársai lesznek. Miért segít? - kérdezte a firkász.

- Miért segíték? Miért adok a magokból? Nem tudja azt, hogy a szél egyik ültetvényről a másikra viszi a kukoricavirág pollenjét, beporozva a növényt? Ahhoz, hogy jó minőségű kukoricát termelhessek, a szomszédjaimnak is adnom kell belőle, csak így őrizhetem meg a magas minőséget, és nem mellesleg nekik is jó, ha kiváló terményt tudnak betakarítani – válaszolt a gazda.

Így van ez az életben is. Az, aki békességben, jólétben szeretne élni, segítenie kell másoknak is, akik nehezebb életkörülmények között élnek. Az a legjobb, ha ez a segítség szívből jön. Egy emberként senki sem lehet annyira sikeres és boldog, mintha azt egy közösség tagjaként tapasztalná meg.

Közreadta: H.A.

AZ ÚJ PÁSZTOR

Jeremiah Steepes pásztor beöltözött hajléktalannak, és így ment el abba a 10.000 fős gyülekezetbe, amelyben őt akkor délelőtt, mint vezető pásztor akarták

bemutatni. Fél órán át csak járkált a gyülekezetben, amelynek tehát ő volt a leendő pásztor, miközben a helyiség elkezdett megtelni emberekkel... Ám a gyülekező emberek közül – akik mintegy 7.000 és 10.000 fő közötti létszámúak lehettek – csak hárman köszöntötték őt.

Megpróbált egy kis pénzt kérni az emberektől, mondván, hogy kenyérre kéri... ám senki sem adott neki. Aztán bement az istentiszteleti helyre és leült a gyülekezet első sorában, de az ajtónálló szolgálatban levők megkérték, hogy szíveskedjen hátra menni, a hátsó sorba. Ő továbbra is köszöntötte az embereket, de csak bámuló tekinteteket és csúnya pillantásokat kapott vissza, az emberek csak lenézték őt és kritizálták, ahogy ott ült a hátsó sorban és hallgatta a gyülekezeti hirdetéseket, tudnivalókat.

Amikor ez véget ért, a presbiterek előrementek és nagy lelkesedéssel be akarták mutatni a gyülekezet új pásztorát. A gyülekezet örömmel és nagy ovációval várta a pásztor... És erre a hajléktalan férfi ott hátul felállt, és kezdett előremenni a sorok között... Az emberek abbahagyták az ujjongást és minden szem rászegeződött... A férfi előrement a pódiumhoz, átvette a mikrofont a presbiterektől, akikkel már jó előre mindent megbeszélt, és megállt egy pillanatra, majd a következő igeverseket kezdte el olvasni: *„Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjúhoztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok engem. Meztelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, fogoly voltam, és eljöttetek hozzám. Akkor felelnek majd neki az igazak, mondván: Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? Vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? Vagy meztelen voltál,*

és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg, vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna? És felelvén a király, azt mondja majd nékik: Bizony, mondom néktek amennyiben megcselekedtétek eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg”. (Mt 25:34-40) Miután ezt felolvasta, ránézett a gyülekezetre, és elmondta nekik mindazt, amit akkor délelőtti megtapasztalt. Sokan elkezdtek sírni, és sokan szégyenkezve hajtották le a fejüket. Majd pedig azt mondta: - Itt ma csak egy összegyülekezett embertömeget látok és nem Jézus Krisztus gyülekezetét! A világ tele van emberekkel, de nincsen elég Krisztus-követő. Mikor fogjátok végre eldönteni azt, hogy valóban az Ő tanítványai akartok lenni?

Azzal befejezte a szolgálatot és elbocsátotta az embereket.

Közreadta: H.A.

Mit érhet el egy anya imája?

Minden este az utolsó vonattal mentem haza a városi élet vonzó erejével bilincsbe verten. Elfelejtettem a vasárnapi imákat, és minden ott kapott jóakarató, bölcs tanácsot, jöllehet lelkem mélyén néha-néha megszólalt egy hang, amely eljárásom helytelen voltára figyelmeztetett.

Anyám pillantása is – reggel, amikor a nagy fáradtság után ki nem pihenve és kedvetlenül felkeltem – állandó tüske volt számomra. A kérdezősködésről már rég leszokott. Mennyi fájdalmat okozhattam neki évek óta, és mégsem volt erőm megváltoztatni életemet!

*„Ifjúságom hirtelen hevében csak a
hazugságot követém,
vígságában és fényében gyönyörködém,
és az igazat nem ismerém.”*

A költő leírta életem egész tragédiáját néhány szóval.

Minden öröm és élvezet osztályrészül jutott nekem, de a vágy még több után mindig erősebb lett. Azonban ugyanolyan arányban fogyott az erőm, hogy változni

tudjak. A magamra eszmélés óráiban másokkal mentegettem magam, a hívők gyarlóságával igyekeztem fedezni bűneimet. Telve voltam gonoszossággal, kevélységgel, igazság nélkül éltem. Könnyen meghódított minden, s a bűnnek szolgáltam. Minél jobban éreztem a szívemben az ürességet, annál többet ígért a szabad élet. De a szerelem és elismerés sem jelentett kielégülést. Megölt volna engem a fájdalom, és a kín elvette volna életemet, hogyha hívásodat meg nem hallom, ha Te nem bátorítasz engem Jézusom!

Egy alkalommal ismét röviddel éjfél előtt értem haza. Halk léptekkel lopóztam a ház körül, hogy nyitott ajtót találjak. Eközben el kellett haladnom édesanyám hálószoba ajtaja előtt. Egyszerre fájdalmas, elgyötört hang állított meg. Ugyan mi történt, anyám miért nem alszik? Tudtam ugyanis, hogy kemény munka nehezedik rá, és ritkán lett kész este 11 óra előtt. Mivel édesapánkat gyermekkorunkban elveszítettük, a gyereksereg nevelésének minden terhe és gondja, fenntartása az ő vállára nehezedett. Földbe gyökerezett lábakkal álltam ott és hallgatóztam. Anyám imában Istennel viaskodott... érettem. Bár biztosan holtfáradt volt, a miattam való aggodalom nem hagyta pihenni. Ez a kiáltás Istenhez a tévútra jutott fiáért mélységesen megrázott. Elrohantam, bezártam a szobám ajtaját, és fájó fejemet zokogva fúrtam a párnába. Ha az édesanya egyetlen fiáért ilyen lelki gyötrelembe jutott, mennyit szenvedhetett Krisztus, aki az egész emberiség bűneiért könyörgött Istennél! Ez az eset visszatérített, Isten idejében nyúlt közbe, és súlyos következményekkel járó elhatározásoktól mentett meg. Nem bocsátott el többé. Bár a nekem ajándékozott önbeismerés által a kétség és a reménytelenség legnagyobb mélységeibe jutottam, végül mégis megérthettem az ének szavainak igazságát.

*„Milyen életet küzdöttem én át, óh nem is
éltem, kínlódtam csupán, míg végére*

eljutottam hozzád, s lelkem ínségét elpanaszlám!”

Közreadta: Preisz Gyula

Futótűz

„Ezekben a napokban élni a legizgalmasabb” – állítja Jonathan, a [Voice of the Martyrs](#) szervezet muszlim országban dolgozó munkatársa. „Az evangélium világszerte valódi futótűzként terjed. Az örömhír olyan burjánzását látjuk, amelyet soha korábban az egyház története során.” Jonathan szerint az evangélium példátlan sikerének egyik kulcsa az üldöztetés, mely „gyúanyag” a tűz számára. A keresztényüldözés már nyilvánvalóan nem csak régi emlék a római birodalom vagy a kommunizmus idejéből, hanem a világ számos táján kézzelfogható napi valóság. És mégis – vagy éppen ezért –, az egyház világszerte gombamód növekszik. Minden egyes bebörtönzött vagy kivégzett keresztény helyén tíz másik terem. Pont ott látjuk leginkább a növekedést, ahol a legnehezebb kereszténynek lenni. „Az egyház a világ legveszélyesebb helyein virágzik és terjeszkedik” – állítja saját tapasztalataira is támaszkodva Jonathan.

Az egyik leggyorsabban növekvő egyház ma az iráni. Iránban elképesztő sebességgel terjed az evangélium, annak ellenére, hogy az áttérő muszlimokat halálbüntetéssel fenyegetik. Az egykori perzsa országban a földalatti kereszténységet ma közel négymillióra becsülik. A kockázat óriási, mégis egyre többen vállalják. Míg Berlinben a tömegesen megkeresztelkedő migránsok közül egyesekről elképzelhető, hogy pusztá számításból térnek meg (így talán nem fogják visszaküldeni őket), ez a magyarázat a Közép-Keleten

nevetségessé válik. Iránban nincs földi előnye annak, ha valaki Jézus követője lesz. Arról van inkább szó, hogy valami megroppant az iszlám világban, és váratlanul megnyílt az út az evangélium előtt. Ami korábban elképzelhetetlennek tűnt, ma valóság: muszlimok nagyon nagy számban térnek meg Jézushoz. Pont az történik, amiért évtizedek óta imádkozunk. A 10-40 ablak (az evangélium előtt leginkább zárt terület) elsötétített üvege betört, és az evangélium fénye behatolt. Az iszlám expanziós retorikája mögött egy szétkorhadt vallási rendszer van, melynek tagjai minden eddiginél nyitottabbá váltak Jézus szeretetére.

Az ISIS meg olyan Isten kezében, mint a juhászkutya, mely visszatereli a kóborló juhokat a Pásztorhoz. Minél brutálisabban lép fel, annál nyilvánvalóbbá teszi az iszlám mélyén rejlő sötét árnyakat. És minél bátrabban tesznek tanúságot Jézusról a falhoz állított keresztények, annál nyilvánvalóbb, hogy náluk van az igazi kincs. Idén augusztus 28-án (tehát 2015-ben!) tizenegy szír keresztényt fejeztek le és feszítettek keresztre egy Aleppó melletti faluban. Mindegyikük egy keresztény missziós szervezet munkatársa volt, akik azért maradtak a háborús övezetben, hogy Krisztus nevében segítséget nyújtsanak az áldozatoknak. A kockázatok ellenére ott maradtak akkor is, amikor az ISIS elfoglalta a falut. A missziós vezetőjük kérésére, hogy meneküljenek, azt mondták, nem tehetik, mert Isten arra hívta őket, hogy mondják el az evangéliumot azoknak, akik nem tudnak menekülni. Elfogták őket. Hóhéraiktól lehetőséget kaptak, hogy visszatérjenek a muszlim hitre, ők azonban kijelentették, hogy nem fogják megtagadni Jézust.

A csoport 41 éves vezetőjét, aki kilenc házi gyülekezetet felügyelt, 13 éves fiát, valamint két további munkatársat nagy tömeg előtt brutálisan megverték, majd keresztre feszítették őket. Két napig nem engedték leszedni a „hitehagyott” táblákkal jelölt holttesteket. Nyolc másik missziós munkatársat a falu közepén szintén arról kérdeztek, hogy visszatérnek-e a muszlim hitre. Két nő – egyik 29, a másik 33 éves – megpróbálták elmondani, hogy ők csak Krisztus szeretetét és békességét adták tovább. Jézushoz imádkoztak, miközben az ISIS katonák mindenki előtt megverték és megerőszakolták őket. Mikor lefejezésük előtt hat társukkal együtt a földön térdeltek, a falubeliek szerint egyesek a Miatyánkot imádkozták, mások Jézust szólították meg, volt, aki Jézus nevét kimondva mosolygott. Levágták a fejüket és a torzóikat keresztre feszítették. Mindezt a misszió vezetője mondta el, megrendülten. „Utolsó leheletükig Jézushoz imádkoztak és róla beszéltek. Az egész falu hallotta és látta a bizonyágtételüket.”

„Talán jobb lett volna, ha nem csak tanácsolom, hanem megparancsolom nekik, hogy meneküljenek el a faluból” – tette hozzá. Emberileg ez valószínűleg igaz, de isteni szempontból nem biztos, hogy így van. A misszió vezetőjéből érthetően kibuggyan a munkatársai tragikus halála miatt érzett keserű fájdalom, de aztán ő sem téveszti szem elől az eset mögött meghúzódó csodálatos isteni szándékot, mely a tizenegy vértanú halálát egészen más megvilágításba helyezi: „Az történik most – teszi hozzá –, hogy egyre többen térnek meg. A szolgálat folyamatosan növekszik. A múltban azért imádkoztunk, hogy legyen legalább egy ember, aki muszlim háttérből megtér az Úrhoz. Most annyira sokan térnek meg,

hogy alig győzzük a közöttük végzett munkát.”

Ebből mi is erőt meríthetünk itt, Európában. Sőt, azokra a menekültekre is másképp tekinthetünk, akik közénk vetődnek. A félelem nem veszi számításba, hogy akár még a rossz szándékkal érkező Saulusokból is lehetnek Paulusok, de ilyen is történik. A fenti misszióvezető például egy név nélkül nyilatkozó ISIS harcosról mesél, aki saját bevallása szerint kiábrándult a terrorszervezetből, de az iszlám hite miatt továbbra is a hitetlenek megsemmisítésén ábrándozott. Mikor meghallotta, hogy rokonai keresztény segélyszervezet munkatársaitól kapnak segítséget, Jordániába utazott, hogy megölje azokat a keresztény segélymunkásokat. Elment egy alkalmukra, de valami megakadályozta abban, hogy végrehajtsa a tervét. Aznap este álmában megjelent neki Jézus. Másnap visszament a keresztények közé, és azt mondta: „Tegnap azért jöttem közétek, hogy megöljelek benneteket. Jézus éjjel megjelent álomban. Szeretném tudni, mit tanítotok róla. Mondjátok el, ki az, aki megakadályozott engem abban, hogy megöljelek benneteket!” A misszióvezető szerint a férfi sírva megtért és ma az egyik jordániai gyülekezet munkatársa, ő is menekülteken segít.

Az evangélium hirdetése természetesen kockázatokkal jár, és ez különösen igaz a muszlimok közötti misszióra. A kockázatokról Jézus is beszélt, soha nem árult zsákamacsát. De ki tudja, hány csodás történetet (akár Saulusok megtérését!) élhetünk át mi is, ha megnyitjuk a szívünket az elveszettek előtt, és imádkozunk a Szentlélek erejéért! Az evangélium ma is Isten ereje, Isten karja pedig nem rövidült meg a 21. században sem.

Sorsunk sötétlő árnyai közt szent arca rejtezik. Bölcs terveit viszont csak a feltámadás hite által érthetjük meg.

Szabados Ádám
divinity.szabadosadam.hu

Gondolatok

- *Az Isten iránti szeretet akkor tiszta, ha az öröm és a szenvedés egyenlő hálára indít.*
(Simone Weil)
- *A szívnek Istennel folytatott csendes párbeszédében csiszolódnak azok az élő kövek, amelyekből Isten országa épül.*
(Edith Stein)
- **„Semmiért ne aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt.” (Fil 4:6)**
- *Mi mindent meg nem cselekszik Isten azoknak az életében, akik maradéktalanul bíznak benne!*
(Hudson Taylor)
- *Ima minden, ami a szívet Istenhez emeli.*
(Bosco Szent János)
- *A csönd nem csupán a természet hangja, hanem a lélek legbenső szükséglete.*
(Tatiosz)
- *„Elégedettség. Senki se gondolná, de az elégedettség egyenlő a boldogsággal. Aki elégedett, az boldog is. Mit jelent elégedettnak lenni? Azt jelenti, hogy elég az, ami van és amim van. Nem akarok többet az élettől, csak annyit, amennyit éppen ad vagy netalán elvesz. Az elégedettség hálát is jelent. Aki nem elégedett, az hálás sem tud lenni.”*
(Miroslaw Putnek)

Oláh Zsolt életének 43. évében, 2015. október 20-án hosszú, türelemmel viselt betegség után hazatért az Örök hazába.

1973. január 9-én született Debrecenben. Egy éves korában rosszindulatú daganatot diagnosztizáltak nála. Az akkori terápiás kezelések

ellenére, az orvosok szerint a gyógyulásra semmi esélye sem volt. Azonban Istennek más tervei voltak Zsolti életével: meggyógyult, és vidám gyermekként teljes életet élhetett. 16 éves korában boldog szívvel fogadta el az Úr Jézus bűnbocsátó kegyelmét, melyet 1989 pünkösdjén a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezetben bemelegítéssel pecsételt meg.

A gyermekkori sugárkezelések következtében 20 éves korában komoly gerincműtéten esett át, melyet két újabb külföldi műtét követett. A testi gyengesége azonban nem korlátozta abban, hogy tanuljon. Szorgalmának köszönhetően 2000. július 2-án kitüntetéses diplomát szerzett a Zeneakadémia magánének szakán. Tanulmányai befejezése után a Continuo Alapfokú Művészetoktatási Iskolában helyezkedett el. 2001 és 2005 között a Baptista Teológiai Akadémia magánének tanára, 2004-től haláláig a Csepeli Fasang Árpád Zeneiskola magánének tanára, emellett 2007 és 2011 között az ETÜD Zeneművészeti Szakközépiskola óraadó tanára volt.

A tanításhoz különleges adottsággal és képességgel rendelkezett. Nemcsak énektechnikára tanította növendékeit, hanem mentálisan is gondjukat viselte. Tanítványai elmondása szerint, nagyon szigorú és fegyelmezett tanár volt. Megkövetelte a koncentrált munkát, és a minőségi, pontos felkészülést az órákra. Mindemellett karizmatikus érzékenységgel ápolt és kezelte a lelki problémáikat is.

Az állandó testi fájdalmakkal való együttélés folyamatos terhet jelentett számára, mégsem a panaszszó jellemezte őt, hanem a mosoly, a vidámság és a jó humor. A betegség végigkísérte életének minden szakaszát, de mindig jó reménységgel gondolt a jövőre. Kísértései,

félelmei és aggodalmai ellenére hitpróbáiban mindig megerősödött.

Másfél évvel ezelőtt újra szembe kellett néznie a halálos kórral, ami ellen kitartóan küzdött, Isten vezetésével többször is a halál árnyékának völgyéből tért vissza. Ez idő alatt sem állt meg közvetíteni Isten üzenetét. ezért is vállalta el az utolsó szolgálatait is, minden erejét összeszedve énekelte Bach: János Passiójának Pilatus szerepét és Mendelssohn: Éliás című oratóriumának címszerepét.

Isten kiválasztottja volt. Tudta, hogy a kapott talentumait nem áshatja el, használnia kell. Így vált Zsolt hangjával és tehetségével Isten eszközévé. Az Ő szolgálaként volt jelen köztünk, és adott abból a fényből és kincsből, ami benne rejtett.

Mindig nagy alázattal készült fel az előadásaira, melyekkel mély művészi és lelki élményt nyújtott. Azonban mindig elválasztotta a gyülekezeti és templomi szolgálatot a színpadi szerepléstől.

Életfilozófiája volt az emberek szeretete és segítése.

Zsolt kitartó küzdelme, fegyelmezettsége, hite, szolgálatban való hűsége, jó kedve, humora, az emberek felé áradó őszinte szeretete örök, követendő példa marad mindannyiunk számára.

**„...Én vagyok a feltámadás és az élet,
aki hisz énbenem, ha meghal is él; és
aki él, és hisz énbenem, az nem hal
meg soha.”**

János evangéliuma 11: 25-26. vers

Család

Gyülekezetünk betegei

„Életemnek ereje az Úr.” (Zsoltárok 27:1b)
Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe,

telefonszáma Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható.

Ádány Vince és neje	Ráduly Emil
Balogh Irén	Rumbold Gyula
Gálffy Imre	Sebők Györgyné
Hetzke József és neje	Stubnya Tiborné
Huszta Tiborné	Szalay Mihályné
Kántor Ida	Szebeni Gyula és neje
Kántor Imréné	Szikszai Lajosné
Kiss Tamara	Szücs Borbála
Magyar Gyula	Tóth Imréné
Nagy Sándor	Vida Sándorné

Gyülekezeti programok

- november 1. 11:00 Gyülekezeti tanácskozás
- november 6. 18:30 Ifjúsági klub
- november 8. 10:00 Gyermek bemutatás/ gyülekezeti vasárnap
- november 10. 18:00 Kórházmisszió
- november 12. 15:00 Nyugdíjas klub
- november 13. 18:30 Ifjúsági klub
- november 15. 10:00 Gyermekbemutatás
- november 15. 15:00 Törökbálinti Olajág Idősothonban istentisztelet
- november 20. 18:30 Ifjúsági klub
- november 22. Hálaadó istentisztelet / id. Kovács Géza nyugalmazott lelkipásztorral
- november 27. 18:30 Ifjúsági klub

József Utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

www.jubi.hu

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

de. 9:00 imaóra,

de.10:00 istentisztelet

du. 17:00 istentisztelet

Szerda este

18:00 bibliaóra

19:00 énekóra

Minden hónap harmadik vasárnapjának délutánja missziós szolgálatokra felszabadítva.

Mindenkit szeretettel várunk!